

LIBRARIA **DELFIN**

Jens Schumacher

EVADARE
DIN CONACUL BÂNTUIT

Un thriller cu enigme de dezlegat

COLECȚIA
ESCAPE ROOM

Ilustrații: Hauke Kock

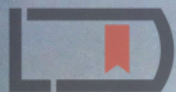
PREAMBUL

– N-ai tu curaj să faci asta!

Cuvintele lui Bernhard „Bernie” Brock, lăudărosul clasei și favoritul învățătorului, îți răsună în minte în timp ce pășești pe strada întunecoasă.

În același timp, îți aduci aminte și ce răspuns i-ai dat:

– Pui pariu că am curaj, B.B.?

LIBRERIA DELFIN

Privind retrospectiv, nu-ți mai aduci aminte cum a început, în pauză, discuția din curtea școlii despre moșia Harkensteyn. Evident, toți elevii știau de „conacul bântuit” de la marginea orașului. În fond, autobuzul școlar trece în fiecare zi pe lângă zidurile acoperite de iederă care înconjoară moșia. Legenda spunea că acolo locuise cândva unsavant excentric pe nume Viktor von Harkensteyn. Nimeni nu-l cunoscuse îndeaproape și nimeni nu știa ce lucrase acolo zi și noapte în spațele obloanelor trase. Într-o zi se făcuse nevăzut pur și simplu, dar nimeni nu i-a dus dorul. După câteva luni, când devenise clar că nu se mai întoarce, municipalitatea încercase să închirieze proprietatea, dar fără succes. Vechiul conac era bântuit, așa zicea lumea.

Un agent imobiliar care încercase să evalueze casa povestise că se auzeau zgomote ciudate din interiorul ei și că avea beciuri uriașe prin care bântuia cineva... sau ceva. Un cuplu, care dorise să închirieze proprietatea, petrecuse o noapte de probă acolo. A doua zi dimineața, cu chipurile albe ca creta, returnaseră contractul de închiriere fără să semneze. Nu suflaseră niciun cuvânt despre ce văzuseră sau auziseră acolo peste noapte.

– Realitatea e că nimeni normal la cap n-ar intra noaptea în casa aia veche, spusese Bernie Brock.

Ție nu-ți rămăsese altceva de făcut decât să ridici din umeri și să joci cartea nepăsării.

- Toată lumea știe că nu există fante. O casă veche e doar o casă veche. Eu n-aș avea nicio problemă să fac asta.

- Vrei să spui că ai intra în conacul Harkensteyn? Noaptea? Întrebă Bernie ca să fie sigur. N-ai tu curaj să faci asta!

Mda... aceea fusese propoziția decisivă. Provocările stupide te-au călcat pe nervi mereu. Așa că ai ajuns imediat să faci un pariu cu Bernie în fața ochilor și urechilor mai multor colegi de școală: că vei vizita conacul noaptea, singur(ă). Ca dovadă că ai fost acolo, trebuie să-ți faci un selfie în interior. Dacă te întorci în siguranță și cu dovada fotografică, atunci Bernie o să-ți dea tableta pe care o primise cadou de ziua lui săptămâna trecută. Dacă n-ai curaj să te duci acolo sau nu reușești să intri în casă, atunci

trebuie să-i dai lui Bernie tenișii tăi roșii super frumoși, după care tânjește de atâta timp.

Toate astea se petrecuseră vineri, cu o zi în urmă. Evident că n-ai făcut pariul fără să te gândești puțin la asta: știai că părinții tăi vor pleca sâmbătă dimineață în vizită la o mătușă și se vor întoarce abia duminică seara. Era singura ta

șansă să pleci din casă noaptea fără să dai prea multe explicații.

LIBRARIA DELFIN

Pe la ora 23 ți-ai luat lanterna de buzunar cu baterii noi și telefonul smart încărcat 100% și ai plecat spre vechiul conac. Robby, cățelul tău labradoodle negru, nu pare să fie convins de scopul și sensul expediției, dar te însoțește fără să mormăie. Între timp, ați ajuns la marginea orașului și ați lăsat în urmă ultimele case locuite. Nu se mai văd trecători sau mașini pe drum. Luna strălucește rotundă în înaltul cerului.

– Nu-ți face griji, Robby, încerci tu să-ți încurajezi companionul patruped. Sau poate chiar pe tine? Intrăm, facem o poză și ieșim. Super ușor!

La câțiva pași se vede zidul înalt de doi metri care înconjoară domeniul ca un parc al conacului. O iei de-a lungul zidului și treci de un colț. Acolo dai peste niște porți din gratii cât un stat de om de înalte. Sunt mâncate de rugină și atârnă strâmb din balamale. Cele două porți sunt legate între ele cu un lanț greu de fier. Pe o plăcuță scrie așa:

PROPRIETATE PRIVATĂ
ACCESUL STRICT INTERZIS

Eziți. Dar Robby deja țâșnește printre porțile strâmbe și, cu cârlionții fluturând, dispare în întuneric. Deschizătura e prea mică pentru tine, așa că te cațeri pe iedera de pe zidul din apropierea porților.

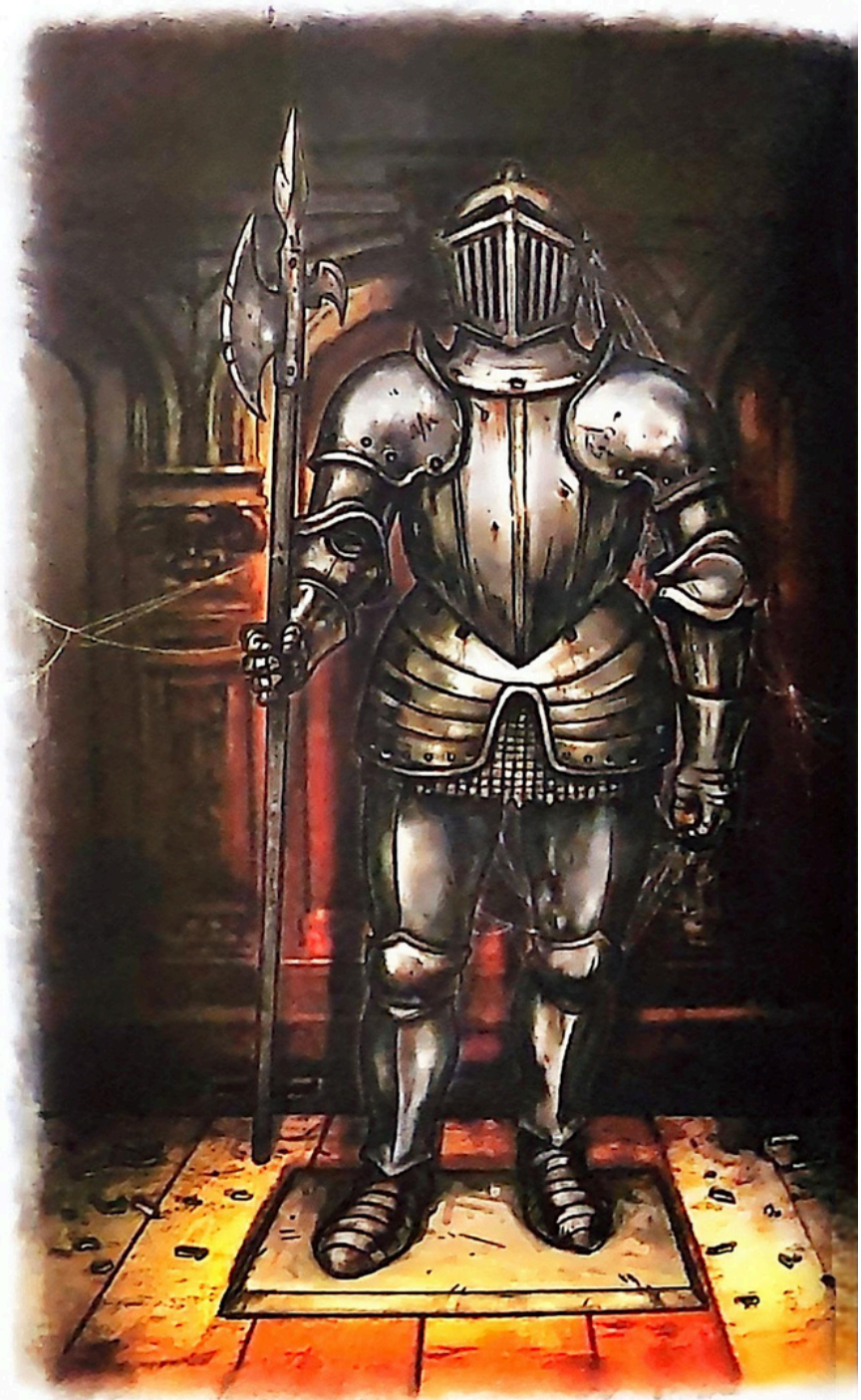
Ajunși în vârful zidului fără efort și îndreptăm fasciculul de lumină al lanternei spre interiorul curții. Ai în fața ta o grădină sălbatică, plină de buruieni. O ceață deasă se târăște aproape de firul ierbii. La vreo trei aruncături de băț distanță se vede o siluetă masivă și întunecată, cu ziduri albe ca zăpada: un conac de modă veche, cu nenumărate balconașe și turnulețe. Conacul Harkensteyn!

Cobori repede pe partea cealaltă a zidului, acolo unde te așteaptă Robby entuziast. Îți croiești drum către casă prin buruienile înalte până la brâu. Deodată, dintre copaci apare o siluetă înaripată, de mărimea unui om. Ridici lanterna și râzi ușurat(ă). E doar o statuie din piatră acoperită de iederă. Dacă asta e tot ce poate să ofere conacul bântuit, atunci pariul e ca și câștigat!

Ușa de la intrare, pe care o găsești după o căutare scurtă, e o monstruozitate de trei metri înălțime din lemn negru tăciune, la capătul a patru trepte abrupte din piatră. Nici nu încerci s-o deschizi. Cu siguranță e încuiată, la fel ca porțile de la intrare. În schimb, dai ocol casei în căutarea unei alte căi de intrare. Dar e mai ușor de spus decât de făcut: toate ferestrele sunt acoperite cu scânduri bătute în cuie pe dinafară, de parcă cineva ar fi făcut eforturi mari să se asigure că nimeni nu poate intra în casă... Sau nu poate ieși?

În acel moment, se aude în depărtare ceasul din turnul bisericii: e miezul nopții... Ora fantomelor! Grozav. Exact asta îți mai lipsea! Prin ceața oscilantă te întorci la ușa de la intrare. Fără prea mari speranțe, urci treptele, apeși clanța din

fier forjat – și scoți un strigăt de surprindere atunci când ușa enormă se deschide cu un scârțâit care îți îngheață sângele în vine.

Ce înseamnă asta? Cum de e descuiată ușa casei?

Scâncetul înăbușit al lui Robby te smulge din gânduri. Are dreptate. Ce contează că ușa e descuiată? Tot ce ai nevoie e să-ți faci afurisitul de selfie și totul va fi bine. Intri, țac, ieși. Ușor. Sau nu-i chiar așa?

Treci peste prag cu pași șovăitori. Lumina lanternei smulge din întuneric o mare parte a foaierei. Mobilierul e acoperit cu cearșafuri albe, tapetul atârnă în fâșii smulse, iar din loc în loc sunt agățate pe pereți tablouri în ulei mohorâte. La

capătul cel mai îndepărtat, două șiruri de scări curbate duc spre palierul de la primul etaj. În mijlocul palierului se află armura prăfuită a unui cavaler. De un candelabru de cristal atârnă până la podea, asemenea unor panglici, pânze de păianjen lungi de câțiva metri.

Ți se face pielea de găină. Devine destul de clar cum de s-au născut toate acele povești cu fantome. Într-o asemenea casă sperietura e garantată. Fără să mai iei în considerare și alte chestii înfricoșătoare din jurul tău...

Scâârrrrrț!

Ce-a fost asta?

Rotești lumina lanternei în jurul tău, cu frenezie.